

Den sanna kyrkan

Därför frukta vi icke, om än havets vågor brusade och svallade, så att bergen bävade vid dess uppror. Sela. En ström går fram, vars flöden giva glädje åt Guds stad, åt den Högstes heliga boning. Gud bor därinne, den vacklar icke; Gud hjälper den, när morgonen gryr. (Ps. 46: 4-6).

Detta är ju en rätt glad och triumferande sång, ett rätt frimodigt hjärta, som springer med sin Gud över murarna, och som på en gång svingar sig över alla höjder, över både berg och bråddjup! Här är icke ett enda tecken av försagdhet. Och dock är den glada psalmen skriven på en tid, då »havets vågor brusade», då »nödens tider» voro för handen, såsom vi se i v. 2. Huru kan man i sådana tider vara så glad och frimodig? Se, huru den kunglige sångaren talar! »Gud är vår tillflykt och starkhet», så börjar psalmen; »Herren Sebaot är med oss; Jakobs Gud är vår borg», så slutar den.

Det behöves blott, att sådana förhållanden bliva sanna och levande för vårt hjärta; det behöves blott, att våra ögon öppnas, att det blir en liten öppning på det tjocka molnet, som döljer Guds härlighet för vårt öga, och vi sjunga och springa alla med samma fröjd som David. Då Elisäs tjänare för den här med hästar och vagnar, som låg omkring staden, utropade: »Ack, min herre, vad vilja vi göra?» sade Elisa: »Frukta icke; ty flera äro de, som äro med oss, än de, som äro med dem.»

Men därmed var den bävande tjänaren ännu icke tröstad. Vad gjorde Elisa då mer? Elisa bad och sade: »Herre, öppna hans ögon, att han må se! Och Herren öppnade tjänarens ögon, och han såg. Och se, berget var fullt med brinnande hästar och vagnar omkring Elisa (2 Kon. 6:15–17).» Nu var den tjänaren icke ängslig mer. Se här är allt, som behöves: *Herre, öppna våra ögon, att vi må se!*

Vår text framställer för oss *Guds folk*, dess belägenhet i det stora stormande havet och dess tröst och säkerhet uti Herren, som bor ibland dem. Detta torde även för oss vara »ett ord i sinom tid»; de närvarande tidstecknen, rörelserna, striderna och det myckna talet om kyrkan torde nu giva vårt ämne ett särskilt värde. Först böra vi förstå, att med denna *Guds stad*, den sanna kyrkan, icke menas någon utvärtes församling, vilken kan omfatta ett helt lands invånare, såsom alla döpta till Kristus.

Icke heller menas här något mindre, kyrkligt samfund, som blott genom nådens medel sammanhållles, sådana församlingar, som apostlarnas skrifter omtala, såsom församlingen i Jerusalem, i Rom, i Korint etc., vilka dock i sig innesluta även skrymtare och falska bröder; utan här menas den heliga, allmänliga församling, som t.ex. omtalas i Ef. 5:23–32 och i Heb. 12: 22-23 m.fl. ställen, nämligen de »heligas samfund», som består av Kristi levande lemmar inom alla kyrkor och samfund, vilka hava Kristi ord, denna enda nödvändiga säd till Guds rike, och därför äro utspridda kring hela världen.

Detta är »bruden och Lammets hustru», som här en liten tid lever i ett fientligt främmande land, fjärran från sitt rätta hem, sin brudgums palats; detta är Kristi kropp, som ännu har mycket att lida på jorden och väntar sin förlossning; detta är Herrens församling, den gode Herdens hjord och hans »fosterfår»; detta är det »heliga templet av levande stenar, uppbyggt på apostlarnas och profeternas grund, där hörnstenen är» Jesus Kristus själv; detta är de »heligas medborgare och Guds husfolk», bland vilka Herren lever och regerar såsom en fader i sitt hus; detta är Herrens plantering och »örtagård, där han går i vall ibland liljor»

Korteligen, detta är den »levande Gudens stad, det himmelska Jerusalem, församlingen av de förstfödda, som äro i himmelen uppskrivna.» Det är om denna Guds stad David här sjunger så fröjdefullt och frimodigt: »Vi frukta icke, om än havets vågor brusade och svallade, så att bergen bävade vid dess uppror. En ström går fram, vars flöden giva glädje åt Guds stad, åt den Högstes heliga boning. Gud bor där inne; den vacklar icke» o.s.v.

Men finnes det verkligen en motsvarighet till dessa ljuvliga ord, eller männe det är endast ord? Måtte vi en gång göra oss reda för den frågan. Finnes det verkligen något så härligt på jorden, som motsvarar skriftens ord om denna Guds stad, Guds folk och Lammets hustru? Vi bekänna i den tredje trosartikeln: »Jag tror på en helig, allmännelig kyrka, de heligas samfund.» Var finnes detta? Har du någonstädes sett det? Här sannas visserligen Luthers ord: »Denna artikel förblir väl en trosartikel, såväl som de andra; och bruden måste väl alltid sjunga med sin brudgum den visan: Salig är den, som icke tager anstöt av mig!»

En kristen är ock förborgad för sig själv, så att han icke ser sin helighet och sina dygder, utan ser allenast idel odygder och ohelighet i sig. Därför kan intet förnuft se den heliga kyrkan, om de än sätte all världens glasögon uppå sig. Djävulen kan så väl skyla henne med förargelser och partier, att du måste taga anstöt därav. Så kan ock Gud så väl förborga henne under allehanda bräckligheter och fel, att du måste varda till en narr däröver och fälla en falsk dom däröver. Summa: vår helighet är i himmelen, där Kristus är, och icke för ögonen här i världen, såsom ett kram på torget» (förordet till Upp.).

Så säger ock Paulus om församlingens helighet: »Kristus har älskat församlingen och utgivit sig själv för henne, på det att han skulle helga henne, efter att hava renat henne i vattnets bad genom ordet.» Se, detta är församlingens helighet. »Kristus har utgivit sig själv för henne», och hon är genom dopet och ordet iklädd Kristus (Gal. 3:27), han är hennes helighet, han som ock dessutom genom Anden stundligen arbetar på hennes helgande. Men därunder se vi mest vår ohelighet.

Likaså, vem ser, att Gud bor hos oss? David säger här: »Guds stad är den Högstes boning; Gud bor där inne.» Var se vi väl någon sådan härlighet? Under mångahanda frestelser, anfäktningar och skräppligheter tycka vi väl hellre, att djävulen bor ibland oss. »Men låt nu», säger åter Luther, »förargelse, parti, kätteri och fel vara och skaffa, vad de förmå; när allena evangeliis ord förblir hos oss rent, och *vi akta och älska* det (ja, för våra egna bekymrande synder ständigt *behöva det*), så skola vi icke tvivla, att Kristus är när och med oss, om det ock går aldrig så illa.» Och nu, är blott Kristus med oss, äro vi blott hans folk, då vilja vi icke något mer, då är det en härlighet, som är över all beskrivning, som ännu intet öga sett och intet människohjärta någonsin kunnat fatta.

Men märk ännu en gång, vad aposteln säger: »Icke äro alla de israeliter, som härstamma från Israel.» Icke äro de alla kristna, som äro kristnade. Det finns ingenting förargligare för de otrogna, än att man skall uppdraga en så bestämd gränsskillnad mellan Guds barn och världens barn och påstå, att de äro få, som varda saliga. Men vad hjälper? Det är icke vi, utan Herren Gud, som har sagt det; åtskillnaden ligger i de båda partiernas eget väsende. Ja, pläga icke världens barn själva påstå, att bland dem, som vilja vara kristna, dock endast fåtalet menar det uppriktigt? Herren säger ock, att även av dem, som komma till bröllopet, några skola utkastas (Matt. 22: 13; kap. 25:1–12). Huru skall det då gå med de sorglösa världsbarnen själva, med dem, som aldrig ens brytt sig om att hörsamma bjudningen till det stora bröllopet?

Sedan man alltså frånräknat de falska bröderna, de fåvitska jungfrur, som hava lampor, men ingen olja, agnarna från vetet – då blir visserligen en ringa skörd övrig. Vad som gör en sann kristen, är icke prydnaden av ett kyrkligt liv, icke utgåendet ifrån världens lustbarheter, icke Kanaans tungomål, icke det lutande huvudet och den ängsliga uppsynen; ja, det är icke ens den regelrätta, renläriga tron i förståndet. »Det finns många människor», anmärker någon, »som med ett visst mått av himlalsjus vandra till helvetet.»

O, vad är det då, som utgör det utmärkande kännetecknet på Guds folk, på dem, som Herren själv känner såsom sina? Denna fråga blir då för alla redliga själar den mest närgående. Måtte vi ock i en så viktig fråga taga svaret endast av Herrens mun! Vad säger skriften om »de tecknade på Sions berg», denna skönaste målning av Guds kyrka på jorden? Jo, det var ett schibbolet, som utmärkte dem – »en sång, som ingen kunde lära, utom de tecknade». Det är det enda utmärkande kännetecknet!

»Kristus, Kristus», hjärtats evigt nya sång, hjärtats enda allt uti allt. »Du har blivit slaktad och har köpt oss åt Gud med ditt blod, Lammet, som är slaktat» – se, det var schibbolethsången.

Med andra och enklare ord: till denna Kristi levande kropp hör var och en, som under mer eller mindre syndaelände och sökande efter frälsning omsider funnit sin enda tröst, liv och salighet i Frälsaren, blott Frälsaren, så att han, han är hela föremålet för hjärtats längtan och hjärtats frid – hjärtats största sorg, då han saknas, och största glädje, då han är nära. Se, detta är brudens kännetecken.

Sådan är hon tecknad i »Sångernas sång». Än heter det: »Nattetid sökte jag honom, som min själ älskar; jag frågade: Haven I sett honom, som min själ älskar?» Än heter det: »Jag har funnit! Jag är min väns, och han är min. Därför är jag i hans ögon, såsom en som finner frid», – »Denna duva», skriver någon, »är antingen på sina vingar eller i sin håla».

Och i detta sinne, nämligen att Kristus är oumbärlig, först och sist till försoning och rättfärdighet, så ock till helgelse och förlossning - i detta sinne äro alla kristna lika. Huru märkligt är det icke, att i alla länder och tider, i alla folk och släkter och tungomål, där man finner kristna, ehuru av så olika folklynnen och seder, de dock i denna hjärtepunkt äro alla så lika!

De kunna vara ganska olika i vissa andra avseenden, i gåvor och kallelser, samt i vissa enskilda meningar; men uti ett äro de alla lika: Kristus, Kristus är deras liv och deras visa. Ack ja, kristna äro Kristi vänner, om de icke äro något mer. De äro icke några fullkomliga väsenden, de tycka illa om sig själva; men Kristus, han är dem kostlig. Ja, detta är det utmärkande tecknet - men också intet annat. Vi skola vakta oss, att vi icke tillägga andra tecken än dem, som Herrens eget ord uppgivit; ty då skulle vi snart döma dem till livs, som skola dö, och dem till döds, som skola leva.

Många ibland oss vilja se alla kristna fullkomligt lika i alla meningar, krafter och livsyttningar, då likväl lemmarna och kallelserna äro så mångahanda, under det Anden dock är en. Finner du själar, som för egna synder, för sitt liv behöva evangelium och Frälsaren, så att detta hela deras liv igenom utgör deras förnämsta behov, då må du veta, att du där har bröder för evigheten, att du där ser kristna, »medborgare med de heliga och Guds husfolk», vilka, huru skröpliga de än för övrigt må vara, dock äro för Guds ögon högt aktade, beklädda med Guds Sons rättfärdighet och välbehag.

Se, dessa äro nu de, som utgöra det Guds folk, som i vår text betecknas med Guds stad. I sanning en underlig stad! Liten och oansenlig, och dock så stor och härlig - stor till sitt omfång, lika med världen, sträckande sig från pol till pol, och övermåttan härlig till sitt inre väsende och sin slutliga bestämmelse. En gång skall man ock se de förströdda samlade, då skall man skåda bruden i hennes fulla glans och prydnad. Men låtom oss något närmare betrakta denna »Guds stad».

Vi återfinna i denna allt, vad till en stad hör. Frågen I efter grundvalen, så är denna »apostlarnas och profeternas grund, där hörnstenen är Jesus Kristus själv». Frågen I efter murarna? Dessa äro brinnande och levande: »Herrens ängel slår sitt läger omkring dem, som frukta honom.»

Fästningsverken i vår stad äro vår Guds eviga fullkomligheter, vilka omhägna oss: hans vishet, allmakt och trofasthet. Endast genom en port inkommer man i staden, och »den porten är trång»; den som vill annorstädes ingå, han är en tjuv och en rövare.

Omgivningarna omkring vår stad äro ljuvliga och uppfriskande; ty då vi skåda ut genom våra fönster, falla våra blickar på dyra berg, på heliga rum: här ligger Golgata, där Oljeberget, här Getsemane, där borta Betlehem Efrata, idel ljuvliga orter, ty på dessa blicka vi ju beständigt med vår själs öga!

Ja, Sion är ett ljuvligt land
Och Guds utvalda boning,
Är byggt av Herrens högra hand
Och köpt med hans försoning.
Dess grund är Jesu död och blod,
Dess murar - Schilos* hjältemod,
Regeringsform - f ö r s k o n i n g !

Staden har sina högtider och fröjdefester, såsom när en fattig syndare gör bättring, en förlorad son återkommer. Även har staden sin marknadsplats, där det heter så: »I, som icke haven penningar, kommen, köpen säd och äten, utan penningar och för intet, både vin och mjölk.»

Ty denna stadens borgerskap,
De yngsta med de äldsta,
De äro utur dödens gap
Förlossade och frälsta,
Och heta därför syndare,
Samt bliva som ovärdige
Med rätta därför hälsta.

I denna stad befinna sig nu, såsom texten säger,** den Högstes heliga boningar. Nu är i sanning varje hus, där ett Guds barn bor, också en Guds boning. »Ty Herren bor under ett tak med de sina»,*** ja, var och en trogen är själv den Högstes boning, ett levande konungstält; såsom Gud själv säger: »Jag skall bo hos dem och vandra bland dem – jag, som bor i höjden och i helgedomen och när den, som har en förkrossad och ödmjuk anda».

Men med dessa heliga boningar måste vi även förstå de mångfaldiga lägen och själstillstånd, i vilka de heliga efter Guds anvisning befinna sig. Den ene hoverar i den nakna, blotta trons höga klippborg, där han är obekymrad om den ebb och flod av känslor, som äger rum i hjärtat, obekymrad om alla växlingar av andliga vindkast i själen, och kan frimodigt utropa: »Jag förkastar icke Guds nåd, ty om rättfärdighet kommer genom lagen», genom något, som lagen äskar av min inre eller min utvärtes människa, »så har ock Kristus fåfängt dött». Nej, »om jag känner mig hård eller kall, så är jag köpt likaväl».

Där kryper en annan i den låga grottan vid Adullam, går »krokig och mycket lutande», blott genom sitt beroende av känslor och egna brister, och kan icke komma till någon mer varaktig tröst och visshet i nåden (1 Sam 22:1). Där dväljas några i de höga, vida fröjdepalatserna av en ljuvlig, kännbar gemenskap med Herren, värmande sig i hans kärleks solstrålar, som så skina i deras själ, att de kunna blott ropa: »Här är oss gott att vara; låtom oss här göra hyddor!» Och här ser man åter andra, som äro inspärrade i trånga, mörka fångelser, såsom Jeremia i sin klagovisa säger: »Han har stängt omkring mig, så att jag icke kan komma ut»; deras dagsverke är kamp och strid, anfäktning, frestelse och tvivel, och deras andedräkt ett ideligt suckande, så att, blott en svag strimma av hopp skimrar genom deras mörker, det gör dem hjärtlig glädje.

O, ganska mångfaldiga äro boningarna i »Guds stad». Ibland väktarna sitter den ene ibland granatträden i örtagården; den andre måste vara i öknen; den ene i krigstältet, den andre i vinkällaren, eller var de allt kunna bo och dväljas. Men däruti äro alla boningar lika, att de alla hava sitt lilla fönster åt öster (till Jesu verk blicka de alla!), och var helst de ock må bo med sin själ, dessa alla äro dock alltid lyckliga! Ty hava vi blott vår plats i »Guds stad», då veta vi ju, vart vi draga hän. Vårt blivande på denna jord är såsom en kort rast i ett natthärbärge. På andra sidan Jordan stå redan bättre hyddor för oss uppslagna.

Slutligen talar vår text även om stadens *brunnar*. Lovad vare Herren för dessa! Där är först en huvudbrunn, om vilken profeten säger, att »en källa skall varda upplåten för Davids hus och Jerusalems inbyggare mot synd och orenhet». Detta är den utav Moses slagna klippan (2 Mos. 17:6), den för våra synder utav lagen hemsökte Immanuel. Detta är den stora huvudbrunnen, från vilken alla de övriga flyta. Detta är det eviga livets och all salighets källa, av vilken vi mot alla våra *krankheter* dricka hälsovatten till evigt liv och två våra kläder vita från alla orenheter.

Omkring denna huvudbrunn är staden utan återvändo församlad med trons ämbar och bönens öskärl, och här har varje krympling och tiggare frihet att för sitt behov hämta så mycket, han behöver. Och om vi ock icke alltid tycka oss få så mycket, så flyter dock på ett hemligt och förborgat sätt *livsvattnet* till våra själar, så ofta vi ösa ur hälsobrunnen.

De andra allmänna brunnarna i staden äro ordet och sakramenten, vilka egentligen utgöra kanaler från den stora huvudbrunnen. Och vilken kan utsäga all den hugsvalelse och vederkvickelse, vi hava av dessa brunnar? Då vår själ försmäktar i anfäktningens hetta eller blir torr och vanmäktig genom *jordelivets* förströelser – huru ljuvt är det icke att få samlas vid dessa brunnar!

Utom dessa allmänna brunnar har ock nästan varje inbyggare i Jerusalem någon liten enskild vederkvickande källåder vid sin egen dörr. Här erfar den ena en bönhörelse, som på ett märkbart sätt visar honom, att Herren är när, och blir för hela hans liv till vederkvickelse genom minnet av den honom bevisade nåden; där blir hos en annan ett Guds löfte på ett alldeles särskilt sätt beseglat, så att han med egna ögon ser Guds trofasthet. Märk blott, att detta dock endast gäller om dem, som verkligen först och sist ligga vid huvudkällan och två sina kläder i Lammets blod, verkligen hava sin egentliga hjärtetröst i denna livets allmänna brunn. Denna anmärkning är av största vikt; ty ve den, som hugsvalar sig själv blott ur egna brunnar och sist blir funnen i sin egen dräkt och icke har bröllopskläder! Mätte vi alla ösa vatten med fröjd utur frälsningens brunnar!

Sedan vi sålunda hava kastat en blick på själva staden, fråga vi nu även efter dess läge; och då höra vi i vår text, att den ligger mitt i det *brusande havet*, vars vilda vågor rasa omkring dess murar. Så har den allt hittills varit belägen, och i alla tider har den blivit liknad vid det lilla skeppet på Galileiska havet, i vilket lärjungarna ropade: *Herre hjälp, vi förgås!* Men Herren näpste stormen och vågorna, så att de kommo välbehållna över.

På en tid har havet vildare stormat löst mot staden än på en annan. Det har funnits tider, då det verkligen såg ut, som skulle staden helt och hållet uppslukas och begravas i havets avgrund; men innan man kunde ana det, dykte han åter upp som en ljuvligt grönskande ö, lugnt leende åt de brusande böljorna. I havet ligger Guds stad väl ännu i dag, ja, lika mycket som någonsin. Gud vet det. Ty alla korsets fiender äro först och främst detta hav.

Vem kan överskåda detta världshavs vidd, och vem kan utgrunda djupet av dess fiendskap? Här och där är redan storm och vild rörelse på havet. Man lyssne blott till, huru vågorna av gudlösa förnufts-läror allt mer och mer fräckt brusa in mot de heliga murarna. Man give blott akt, huru Kristushatets flöden allt häftigare och ursinnigare rulla fram över jordkretsen. Man skåde blott, huru alla snillets och inflytelsens krafter allt ivrigare förena sig att föra utrotelsekriget emot Herrens rike, emot Israels fattiga hop och dess sak.

Man ser redan här och där en skummande vrede. Ett fasansfullt oavbrutet: »Korsfäst, korsfäst!» skallar genom hela världen emot Jesus och hans folk. – »Korsfäst!» ropar tonen för dagen, som på många ställen blygs för det kristna namnet. »Korsfäst!» ropar den fina belevnheten i världens lysande samkväm, där man så ofta finner Kristus vara alldeles undanträngd och utrotad, och där intet kristligt ord får höras utan förakt och hån-löje. »Korsfäst!» ropa de Baals profeter, som vilja hava blott sedlighet, men icke mer någon Kristus, hans kors, hans blod eller hans nåd.

Ja, varthän man ock må lyssna och se, i böcker och skrifter, i sällskapskretsar och samkväm, i de förnämras och bildades cirklar eller hantverkarnas verkstäder och fabrikernas salar eller i ämbetsmännens kabinetter och köpmännens kontor, eller vart man vänder sitt öra, vad är den allmänna tonen, om icke detta »korsfäst, korsfäst»? Då ser det ju ut, såsom om havets vågor sloge högt upp omkring staden för att fördränka den.

Ja, det fattas icke förebud av den betänkligaste art; skriande stormfåglar över vår tids hav och mångfaldiga tecken förena sig att bereda Guds stad på en dag, vilken skall bränna såsom en eld och glöda såsom smältarens degel. Visserligen står ännu i dag mångt »berg» ibland oss, som bryter is och vågor och beskärmar Guds stad. Såsom en damm emot villfarelsernas flod hava vi den vidsträckta spridningen av Guds ord; till vår Guds stads utvidgande och befastande rör sig den dyra missionen med en stor evangelisters skara; till vår näring, styrka och vederkvickelse hava vi Herrens sköna gudstjänst, då bröder äro endräkteligen tillsammans; till våra huvudens upprätthållande äro ock här och där några dyra Guds män utströdda, vilka med kärlekens nitälskan stöta i sina basuner och uppmuntra oss.

Men vem kan försäkra oss, att icke, innan vi veta ordet av, även dessa berg kunna falla, dessa höjder giva vika och dessa våra stöd sönderbrista? Då fingo de vilda havsvågorna fritt lopp, och det kunde vara förbi med vår Guds stad! »Förbi?» O nej, det vare långt ifrån! Hörom då åter, vad vår text säger: *Om än havets vågor brusade och svallade, så att bergen bävade vid dess uppror. Sela. Likväl skall Guds stad lustig bliva med sina brunnar, där den Högstes heliga boningar äro.*

O, vilket tröstligt ord, likt en gyllene regnbåge i molnen! Detta ord är alldeles ägnat att hastigt nedslå all klenro, att driva en hel här av försagda tankar på flykten. Låtom oss betänka, huru det lyder. »Likväl skall Guds stad lustig bliva med sina brunnar.» O, ett saligt »likväl»! Detta vår Guds dyra »likväl» har mer att betyda, än dessa berg och höjder, som kunna falla. Om vi blott hava detta »likväl» i vår troshand – vad kan då ängsla och oroa oss? Med detta »likväl» må vi trygga stå på våra murar; och huru dyster utsikten än må vara, huru än havet må brusa och svalla, vilja vi dock tröstefullt tillropa varandra detta vår Herres: likväl – »likväl skall Guds stad lustig bliva med sina brunnar»; dödsrikets portar skola icke varda den övermäktiga. *Han* har det sagt, som heter *Amen*.

Och nu må man blott en gång besinna, vilka tröstliga ting här utlovas åt Guds församling, nämligen icke allenast att hon i den onda dagen skall bestå, varda uppehållen och bevarad från förtvivlan och avfall, utan att hon ock skall *lustig* bliva, ja, blomstra ännu skönare än i fredliga tider. Huru det kan gå med andra riken och städer, det är ovisst, det beror av Guds domar; men Guds stad har redan sitt vissa löfte, Guds stad skall alltid lustig bliva med sina brunnar. Även i de mest bistra tider, då stora bedrövelser komma, skall dock den Allsmäktige hava de sina under en särskild omvårdnad, varom David säger: »Han döljer mig i sin hydda på olyckans dag; han beskärmar mig i sitt tjäll, han för mig upp på en klippa» (Ps. 27:5).

Och de brunnar, det livsvatten och de skatter, som han givit åt sin stad, kunna inga fiender taga ifrån oss. Vi hava alltid den största gåvan och glädjen kvar. »Vem skall skilja oss från Kristi kärlek? Nöd eller trångmål eller förföljelse eller hunger eller nakenhet eller fara eller svärd? I allt detta övervinna vi rikligen genom den, som har älskat oss.» Och vilken människotanke kan någonsin fatta höjden och djupet, längden och bredden av Kristi kärlek?

Höjden och djupet av denna lycka att stå i förening och vänskap med själva Herren Gud och vara under ett sådant nåderike, att icke ens våra kvarvarande ovärdiga synder och uselheter någonsin kunna fördöma oss, blott för vår Herre Kristi stora rättfärdighet! Och allt detta kan ingen fiende taga ifrån oss. »Vilken vill åklaga Guds utkorade? Gud är den, som rättfärdigar. Vem är, som vill fördöma? Kristus är den, som har dött.» Korteligen: »Är Gud för oss, vem kan vara mot oss?»

Omsider kommer ännu härtill, att »äro vi barn, så äro vi ock arvingar, nämligen Guds arvingar». Omsider står ännu det härligaste åter, nämligen den härlighet, som Gud skall giva – »vad intet öga har sett och intet öra hört och vad i ingen människas hjärta har uppstigit». Och vem kan taga detta ifrån oss? Förföljelse eller hunger eller nakenhet eller svärd? Nej, här besannas då Luthers ord: »Jag förbliver alltid antingen under himmelen eller i himmelen.» Vi finna alltså, att Guds stad skall alltid lustig bliva. Men då således dessa rika tröstekällor icke kunna tagas ifrån oss, och vi hava en oförgänglig lycka, då borde ock de hjärtan, som äga denna lycka, vara lika beständigt glada i Herren. Guds stad, som skall lustig vara, består ju av människor. Men lustiga eller glada kristna äro nu ganska få; och här höra vi dock, att det är ingen synd att vara »lustig» i Herren, tvärt om äro vi allvarligen uppmanade därtill; och den, som icke behöver sörja, kan därför hålla sitt huvud upprätt och besinna sin stora lycka.

Vi hava grund och orsak nog att vara glada i Herren och med en fröjdefull anda gå genom detta livet. Ty vad fattas oss ännu, då vi äro i Kristus och i honom hava allt, vad vårt hjärta kan önska; då vi stå i den Allsmäktiges vänskap och hava vårt namn i livets bok?

Vad fattas oss, då vår själ är uti de händer, från vilka ingen skall kunna rycka oss, då vi veta, att han har älskat oss allt ifrån begynnelsen och att »han förmår förvara till den dagen vårt ombetrodda gods;» ja, då våra fiender redan ligga slagna under våra fötter, och vi hava segerhjältens försäkran: *Jag lever, och I skolen leva*; och att vi en gång, prydda med hans segerkronor, skola ankra vid det förlovade landets gyllene kust?

Ja väl, om vi blott kunde det, så måtte vi väl oupphörligen fröjdas och lovsjunga, och ingen hade fog att föreka oss, att vi vore alltför lustiga. Gud skall ingenting hava däremot. Han skulle se sin lust däruppå. Men vår klena tros öga blickar så dystert och svagt genom dimman, som omgiver oss i denna tid, och vi se mer på oss själva än på vår salighetshövding, och vi vilja icke söka allt hos honom allena, utan även finna något hos oss själva. Och härav kommer då, att vi med all vår rikedom dock äro så fattiga på glädje, och att vårt liv är så sorgfullt, som en arm tiggares, mitt under det Herrens Ande likväl tillsäger oss: *Allt är edert*.

Men detta svaga och bekymmersamma väsende, huru och när skall det en gång botas och giva vika för en mer stark och glad anda? Jo, hör! Så underligt det än må lyda, så skall detta ske då, när man skulle föreställa sig, att det borde bliva rätt svagt och eländigt, nämligen när havet med sitt rasande och svallande börjar rätt häftigt brusa in på staden, så att bergen bäva vid dess uppror, då skola vi bliva starka och glada kristna.

Går det icke även så med den enskilda kristne? Då han varder svag, då varder han stark. Då svåra anfäktelser bryta in över honom, så att alla hans egna byggnadsverk störta tillsammans, alla den egna förmågans och viljans höjder falla, och den egna rättfärdighetens berg vika, så att han måste helt och hållet bygga på Kristus och låta sig nöja med *hans nåd*, då först blir han frigjord, och då blir han härlig!

Och så har det även gått intill denna dag med Guds församling på jorden. Aldrig har den blomstrat skönare, aldrig mer klart genomstrålat natten än i den onda dagen och i förföljelsens tider. Fråga blott kyrkohistorien. De härligaste stjärnorna på kyrkans himmel, de fröjdefullaste troshjältarna hava mitt ibland stormar och oväder kommit till sin storhet. Och aldrig har Lammets brud på jorden stått härligare beprydd, än i martyrdomens och blodsvittnenas tider, vilkas fotspår glänsa för oss intill denna dag. Det är naturligt, ty då blevo dessa dyra själar svaga, och »när jag är svag, då är jag stark». Det blev dem intet annat övrigt än att helt och hållet lämna sig åt Kristus – och han – han förmår allt. Och det var nu hans sak att göra det.

Och sannerligen, om Herren någonsin är med de sina på platsen och bevisar sig själv verka, så är det väl i sådana dagar av trångmål och bekymmer, då havet rasar och bergen bäva. Han vill icke visa sin makt, förrän människan provat sin och känner sin svaghet. Därav kommer, att hans nåd och krafter alltid hålla jämna steg med behoven och prövningarna. Ju starkare de senare äro, desto rikare de förra.

Vad är då egentliga orsaken, att Guds stad aldrig kan gå under, utan tvärt om blir ännu mer härlig, ju häftigare den anfaller? Vår text säger det. »Gud bor där inne. Gud hjälper den, när morgonen gryr.» Se, här är hemligheten! »Gud – Gud bor där inne.» I detta lilla kringstormade skepp vilar han, som är så stor, att han »uppmätte himmelen med spann och fattade jordens stoft i en skäppa». Han, för vilken alla människor äro »såsom en droppe i ämbaret och såsom ett stoftgrand i viktskålen». Han bor där inne. »Detta är min vilostad till evig tid», säger han, »här skall jag bo».

Men vem kan se detta i stormens och mörkrets tid? Då tyckes det, som vore Gud tusende mil borta, eller som han sov så hårt att han icke kan uppväckas. Och dock är han när, och dock vakar han; men vi se det icke. Han verkar alltid ibland oss, men är icke alltid kännbar. Han bär oss alltid, men ofta, utan att vi förnimma det.

Han är alltid nära, men ofta så hemligen. Dock, lovat vare hans namn, vi få även ofta se det. Med vilka härliga bevis av sin kraft och närvaro går han icke genom världen i denna tid, såsom en mäktig och trofast herde för sin hjord! Denna världens furste måste utkastas, och vi se med glädje, huru den starke uttränges av den starkare och måste lämna det ena rovet efter det andra. Huru kallar icke herden nu så mångt bortkommet får tillbaka från öknar och bergsklyftor! Nya väckelser förspörjas från alla kanter. Den heliga elden, som Herren kom att tända, börjar på allt flera och flera ställen att brinna. På trakter, där man icke i mannaminne sett tecken av andligt liv, utan allt legat i en tung dödsslummer under blott yttre formers iakttagande, har uppstått ett frågande och forskande efter sanningen och vägen till livet.

Och Herren hör sin eländas rop. De blinda se, de halta gå, de döva höra m.m. Huru mången borttagen och bekymrad själ har icke förnummit hans ljuva tillsägelse: »Var vid gott mod, dina synder förlåtas dig», så att han helbräddagjörd och glad och stark kunnat börja löpa på vädjobanan! Och så kring hela världen, huru går icke Herrens verk framåt med Andens och kraftens bevisning!

Öar, som i årtusenden hava bidat efter honom, sjunga nu hans lov, och mörka hednaöknar bliva ljusa, ty »deras ljus kommer, och Herrens härlighet går upp över dem». Hottentotten i söderns brännande sand hugsvalas nu vid Guds stads ljuvliga brunnar, och Kinas uråldriga bommar brytas av väldiga stormar, som därjämte föra med sig de första frökornen till evigt liv över trakter, dit budbärarnas ljuvliga fötter icke nådde; och för mannen vid nordpolen blir det nu varmt vid den gode herdens hulda hjärta, och hans isvärld blomstrar upp till ett paradys, sedan rättfärdighetens sol däröver gjutit sina strålar. Så bekräftar det sig från land till land med väldiga röster: Gud bor därinne.

Så må vi då icke frukta, då den mäktige i Israel är när oss. Den, som strider emot oss, strider emot honom; och ve den, som kommer i härnad mot den Allsmäktige! För skola törnena segra i strid emot elden och agnarna övervinna stormen, än dödsrikets portar skola varda oss övermäktiga, då vi stå på hälleberget Kristus och hava honom med oss!

Han hjälper den, när morgonen gryr, sjunger den helige sångaren; och sannerligen så är ock Herrens sätt. Hans hjälp uppenbarar sig vanligen såsom ett morgonljus, då det näst förut varit en mörk natt. »Hans ljus skall bryta fram såsom morgonrodnaden», sjunger profeten. »Om aftonen gästar gråt, men om morgonen kommer jubel.» Efter ett brottande intill morgonrodnadens uppgång, erhöll Jakob Herrens välsignelse.

Så vare då ingen ångest ibland oss, om det ock nalkas oss »en dag av nöd och ångest, en dag av mörker och dimma, en dag av moln och töcken» (Sef. 1:15). Han hjälper, när morgonen gryr; och så ofta vår himmel fördunklas, sker det blott därför, att solens milda sken skall stråla desto mer välkommet och vederkvickande i våra ansikten. Och redan i själva mörkret och störtsturarna ligger en välsignelse. Herrens örtagård förvissnar och borttorkar i lugn och solsken, men uppfriskas och frodas genom storm och regn. Ja, Guds plantering liknar palmträdet, vilket trives och växer desto livligare, ju mer det nedtryckes av tyngder.

Så äro de häftigaste stormar för kyrkan blott till hennes förkovran i friskhet, mod och kraft. Och över förmågan går det dock aldrig – väl över vår egen, men aldrig över hans, vilken det närmast angår. Vi skola aldrig glömma, att Sion är »Guds stad», att »Gud bor därinne», att vår sak är *Herrens* och skall därför av *honom* utföras till seger.

Efter vi alltså äro i det rike, som icke »kan bäva», som alltid skall »lustigt bliva med sina brunnar», och hava en nåd, som varar evinnerligen, efter den »är väldig över gärningarna», och hava honom med oss där inne, som är den allsmäktige och hjälper, när morgonen gryr – måtte vi blott med mer glädje och trohet tjäna honom denna lilla tid och med tröst förbida det, som skall övergå världen, då brudens förlossning och förklaring nalkas!

Blott den, som delar striden,
Skall dela segern, friden
Och himlens glädje få.

* D. ä. Fridsfurstens.

** Enligt gamla övers, lyder 5:e v.: Likväl skall Guds stad lustig bliva med sina brunnar, där den Högstes heliga boningar äro.

*** Säger en Andens man, vår F. W. Krummacher, i en pred. över ämnet, som vi vilja till stor del följa.

– C-O Rosenius

(Trettonde årgången, år 1854)

© **Pietisten 2023**

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

www.pietisten.com